

Arrest

nr. 107 948 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 hebben ingediend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 juli 2005 dienen de verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 9 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 maart 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van

weigering van verblijf ten aanzien van beide verzoekers. De verzoekers dienen een beroep in bij de Raad van State tegen de voormelde beslissing. Bij arrest nr. 169.093 van 19 maart 2007 verwerpt de Raad van State het beroep.

1.2 Op 19 december 2008 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 november 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

1.3 Op 27 december 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 6 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 11 maart 2013 aan de verzoekers ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2011 werd ingediend en aangevuld op 17.09.2012 door :

D.S.

Geboren te Vedi op x.x.1968

En echtgenote:

K.G.

Geboren te Vedi op x.x.1974

Wettelijke vertegenwoordigers van:

D.A. geboren te Vedi op x.x.1995

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2005 in België verblijven, geïntegreerd en verankerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van deelcertificaten en inschrijvingsfiches alsook aanwezigheidsattesten van de lessen Nederlands, Frans zouden spreken, werkbereid zijn en dit staven aan de hand van een arbeidscontract van datum 09.12.2011, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen en krantenartikelen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind deels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 26.07.2005 een asielaanvraag in, die op 24.03.2006 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 30.11.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag tot medische regularisatie indienden op 09.12.2009. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter ontvankelijk werd verklaard op 27.03.2009 en dat er op datum van 21.11.2011 een beslissing ten gronde genomen werd en de aanvraag ongegrond werd verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkenen halen tevens aan dat zij gezien hun lang verblijf in België geen banden meer hebben met hun land van herkomst en dat er een diepgaande breuk zou zijn met het land van herkomst. Het is echter de persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat er een schending zou zijn van art. 3, 6 en 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 26 van het BUPO en art. 10, art. 11 en art. 191 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

De advocaat van betrokkenen beweren dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

1.5 Op 6 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoeker. Deze beslissing wordt op 11 maart 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van W.Y., Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D.S. geboren te VEDI op x.x.1968, nationaliteit Oekraïne

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 26.07.2005 die op 24.03.2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 27.12.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 06.03.2013.”

1.6 Op 6 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoeker en het toen minderjarige kind van de verzoekers. Deze beslissing wordt op 11 maart 2013 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van W.Y., Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K.G. geboren te VEDI op x.x.1974, nationaliteit Oekraïne

En minderjarig kind:

D.A. geboren te VEDI op x.x.1995

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 26.07.2005 die op 24.03.2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 27.12.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 06.03.2013.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 Ter terechtzitting merkt de Raad ambtshalve op dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de bestreden beslissingen werden ingetrokken terwijl het administratief dossier enkel een intrekking bevat op naam van de meerderjarige zoon van de verzoekers.

De raadvrouw van de verzoekers repliceert dat er geen bewijs van intrekking van de bestreden beslissingen terug te vinden is in het administratief dossier en volhardt in de door haar aangevoerde middelen.

Na contactname met de Dienst Vreemdelingenzaken stelt de verwerende partij dat enkel de beslissing gericht aan verzoekers zoon werd ingetrokken en dat de beslissingen ten aanzien van de ouders nog steeds gelden. De verwerende partij stelt afstand te doen van het verweer dat de beslissingen zijn ingetrokken en stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad aangaande het middel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9.2 en 3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de redelijke termijn, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekers citeren de toepasselijke wetbepalingen en de eerste bestreden beslissing en lichten het middel als volgt toe:

"Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

" in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is."

Dat de verzoekende partij een verzoek tot regularisatie hebben ingediend op 26/02/2007 en dit aangevuld heeft begin december 2009. Dat voormelde aanvulling voor zover nodig uiteraard ook subsidiair had kunnen gelden als nieuwe aanvraag. Dat vervolgens de huidige raadsman een akte in zake regularisatie indient in hoofdorde ter aanvulling van het bestaande subsidiair als zijnde een nieuw verzoek.

Dat de akte van 27 december 2011 duidelijk stelt :

"IN ZAKE HET VERZOEK ARTIKEL 9. 3/ 9 BIS VREEMDELINGENWET (WET VAN 15 DECEMBER 1980.

AANVULLING EN UITBREIDING BESTAANDE VERZOEK DESNOODS NIEUW VERZOEK ARTIKEL 9 BIS" daar waar verder in de akte wordt verduidelijkt :

"Dat ik de eer het Meester M. H. Advokaat te Menen op te volgen. Dat dit verzoek in hoofdorden een aanvulling en uitbreiding is van een bestaand verzoek artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, subsidiair de aanvulling is van een verzoek artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en nog meer subsidiair een nieuw verzoek inhoudt Dat de nodige identiteitsdocumenten worden voorgelegd. Dat verwezen wordt naar het reeds ingediende dossier en de ingediende stukken.

Dat destijds door Meester V.G. een verzoek artikel 9 bis werd ingediend op 16 december 2007, daar waar op dat moment nog een verzoek tot annulatie liep bij de Raad van State. Dat het arrest van de Raad van State dateert van 19 maart 2007. Dat de asielaanvraag werd ingediend op 8 augustus 2005, daar waar de verzoekende partijen in België toegekomen zijn op 25 juli 2005.

Dat aan verzoekende partijen geen beslissing werd betekend in het verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 bis; dat zij aannamen en er mochten op betrouwen dat dit verzoek nog steeds aanhangig was.

Dat vervolgens een verzoek tot medische regularisatie werd ingediend op 9 december 2009; dat terzelfdertijd in hoofdorde een aanvulling werd ingediend op het bestaande verzoek artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet, hetgeen subsidiair minstens ook kan gelden als een nieuw verzoek artikel 9 bis; dat wanneer dit niet het geval zou zijn er desgevallend door een niet optreden van een advocaat volgens bepaalde regels eventueel geen tijdig verzoek zou zijn ingediend in de tijdelijke regularisatie van 2009, dat volgens de onderrichtingen men zou af te rekenen hebben met een laattijdige indiening door een fout van een advocaat dit alsnog zou kunnen gebeuren, dat zo dit aangegeven zou worden de verzoekende partijen bereid zijn de nodige stappen te zetten om desgevallend van voormelde maatregel te genieten; dat trouwens gelet op de vernietiging van de tijdelijke criteria een verzoek overeenkomstig de zogenaamde tijdelijke criteria alsnog zou kunnen worden ingediend."

Dat de bestreden beslissing evenwel zonder enig motivering stelt enkel te verwijzen naar de aanvraag tot machtiging tot verblijf die op datum van 27/12/2011 werd ingediend en aangevuld werd op 17/09/2012.

Dat het verzoekschrift in eerste instantie ingediend werd als een aanvulling van een reeds bestaande verzoek. Dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat wat betreft de aangegeven aanvulling van het verzoek, zodat de beslissing niet gemotiveerd is en artikel 9,3 en 9 bis van de vreemdelingenwet schendt, nu vereisten in artikel 9 ter zich enkel stellen wat betreft een nieuw verzoek.

Dat het behoorde eerst te kijken naar het aanvankelijk ingediende verzoek (Cf. Arrest 214.351 RvSt dd. 30.06.2011)

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli

1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de bestreden beslissing ook de zorgvuldigheidsvereiste schendt doordat geen rekening gehouden werd met het feit dat in hoofdorde een aanvulling werd ingediend op bestaande verzoekschriften overeenkomstig artikel 9,3 en 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden door de administratie wanneer een akte inzake regularisatie zonder meer wordt behandeld als een nieuw verzoekschrift tot regularisatie zo deze akte aangeeft dat zij in hoofdorde wordt ingediend als een aanvulling van een bestaand dossier tot regularisatie (R.w. 112.924 van 13/2/2013 in zake een oud verzoek artikel 9 ter).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THÏJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiverings- verplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

II. DAT DE BESTREDEN BESLISSING NIET AFDOENDE GEMOTIVEERD IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 62 TER VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN) DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET (WET 29 JULI 1991) SCHENDT. DAT DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT GESCHONDEN IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 9 BIS EN 9,3 VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN) EN MEERBEPAA LD EEN ONJUISTE BEOORDELING VAN DE ZAAK DOET DOOR HET VERZOEK ONONTVANKELIJK TE VERKLAREN DAT HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR EN HET ALGEMEEN RECHTS-BEGINSSEL DAT ADMINISTRATIEVE BESLISSINGEN BINNEN EEN REDELIJKE TERMIJN DIENEN GENOMEN TE WORDEN, GESCHONDEN WORDT SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET E.V.R.M. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDSBEGINSSEL SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSSEL

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

" in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2005 in België verblijven, geïntegreerd en verankerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van deelcertificaten en inschrijvingsfiches alsook aanwezigheidsattesten van de lessen Nederlands, Frans zouden spreken, werkbereid zijn en dit staven aan de hand van een arbeidscontract van datum 09.12.2011, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen en krantenartikelen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind deels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 26.07.2005 een asielaanvraag in, die op 24.03.2006 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 30.11.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag tot medische regularisatie indienden op 09.12.2009. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter ontvankelijk werd verklaard op 27.03.2009 en dat er op datum van 21.11.2011 een beslissing ten gronde genomen werd en de aanvraag ongegrond werd verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkenen halen tevens aan dat zij gezien hun lang verblijf in België geen banden meer hebben met hun land van herkomst en dat er een diepgaande breuk zou zijn met het land van herkomst. Het is echter de persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat er een schending zou zijn van art. 3, 6 en 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 26 van het BUPO en art. 10, art. 11 en art. 191 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen ; bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

De advocaat van betrokkenen beweren dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van ; uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone

omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

Dat de verzoekende partijen onder meer het volgende hebben gesteld :

" Onredelijk lange asielprocedure (met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure) van 5 jaar (personen zonder kinderen of met kinderen die niet naar school gaan) of van 4 jaar (families met kinderen die naar school gaan). De regularisatieaanvraag moet vóór 18 maart 2008 ingediend zijn. Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State of de regularisatieaanvraag moeten hangende zijn of na 18 maart 2008 afgesloten zijn geweest.

Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden

* Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf).

* Vóór 18 maart 2008 :een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum), namelijk lopende de asielprocedure legaal in België geweest zijn

* geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, namelijk asielaanvraag en regularisatieaanvraag

* de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:

1. De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen, blijkt uit verschillende bewijsstukken, de duur van het verblijf in België, en de economische integratie die wordt bewezen door diploma's en een concreet werkaanbod

2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcurssussen heeft deelgenomen (aan beide criteria werd voldaan)

3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien, wordt aangetoond door concreet werkaanbod en diploma's die de mogelijkheid geven te werken in een knelpuntberoep, daar waar ondanks bereidheid tot werken gelet op diens verblijfstoestand geen arbeidskaart werd bekomen.

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

• Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.

• De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :

§ De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen

§ De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcurssussen heeft deelgenomen

§ Het beroeps verleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

§ Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)

Dat ik de eer het Meester M.H. Advokaat te Menen op te volgen. Dat dit verzoek in hoofdorden een aanvulling en uitbreiding is van een bestaand verzoek artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, subsidiair de aanvulling is van een verzoek artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en nog meer subsidiair een nieuw verzoek inhoudt. Dat de nodige identiteitsdocumenten worden voorgelegd. Dat verwezen wordt naar het reeds ingediende dossier en de ingediende stukken.

Dat destijds door Meester V. G. een verzoek artikel 9 bis werd ingediend op 16 december 2007, daar waar op dat moment nog een verzoek tot annulatie liep bij de Raad van State. Dat het arrest van de Raad van State dateert van 19 maart 2007. Dat de asielaanvraag werd ingediend op 8 augustus 2005, daar waar de verzoekende partijen in België toegekomen zijn op 25 juli 2005.

Dat aan verzoekende partijen geen beslissing werd betekend in het verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 bis; dat zij aannamen en er mochten op betrouwen dat dit verzoek nog steeds aanhangig was.

Dat vervolgens een verzoek tot medische regularisatie werd ingediend op 9 december 2009; dat terzelfdertijd in hoofdorde een aanvulling werd ingediend op het bestaande verzoek artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet, hetgeen subsidiair minstens ook kan gelden als een nieuw verzoek artikel 9 bis; dat wanneer dit niet het geval zou zijn er desgevallend door een niet optreden van een advocaat volgens

bepaalde regels eventueel geen tijdig verzoek zou zijn ingediend in de tijdelijke regularisatie van 2009, dat volgens de onderrichtingen men zou af te rekenen hebben met een laattijdige indiening door een fout van een advocaat dit alsnog zou kunnen gebeuren, dat zo dit aangegeven zou worden de verzoekende partijen bereid zijn de nodige stappen te zetten om desgevallend van voormelde maatregel te genieten; dat trouwens gelet op de vernietiging van de tijdelijke criteria een verzoek overeenkomstig de zogenaamde tijdelijke criteria alsnog zou kunnen worden ingediend.

Dat het een gezin betreft met schoolgaande kinderen en school attesten worden voorgelegd. Dat er een ononderbroken verblijf in België is sinds 2005.

Dat zowel de kinderen als de ouders, mede gelet op een verblijf in Wallonië zowel een kennis hebben van het Frans als het Nederlands.

Dat zij gelet op de verblijfsduur verankerd zijn.

Dat de kinderen zich geïntegreerd hebben via de school.

Dat D.A. zich geïntegreerd heeft via het deeltijds kunstonderwijs studierichting beeldende kunst.

Dat D.A. zich ondermeer heeft geïntegreerd via Thai Box.

Dat de kinderen de taal van hun etnie, Armeens zelfs te weinig beheersen, laat staan dat zij een woord kennen van de taal van het land van herkomst.

Dat verwacht wordt van de kinderen dat zij hetzij naar de universiteit hetzij naar de hogeschool kunnen trekken. Dat de kinderen goed geïntegreerd zijn en dat er geen enkele klacht te noteren is.

Dat het gaat om een gezin met schoolgaande kinderen. Dat het bewijs hiervan geleverd wordt.

Dat voorts ook afdoende bewijsstukken worden neergelegd nopens de identiteit en ook een aantal stukken worden neergelegd nopens het verblijf en de integratie.

Dat terzake de band dient gerespecteerd te worden met de ouder met wie contact bestaat (E.H.R.M., 21 juni 1988, Berehab / Nederland, <http://hudoc.echr.coe.int>).

Dat het een gezin met schoolgaande kinderen betreft waar de verzoekende partijen/schoolgaande kinderen op de school zeer goed geïntegreerd zijn. Dat zij geen enkele band met het land van herkomst meer hebben en sterke banden met België. Dat de kind het onderwijs in het land van herkomst moeilijk kan gaan volgen nu zij geen enkele band heeft met het onderwijs aldaar.

Dat in het arrest van de Raad van State 114.961 van 25 mei 2005 in de zaak 156.153/VII 32.487 wordt gesteld 3.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partijen betogen dat "als buitengewone omstandigheden dient te worden aanvaard het feit dat **** het le middelbaar heeft aangevangen en daarbij in België in het Nederlands reeds het 2 3 4

5 en 6e' studiejaar heeft doorlopen met zeer goede resultaten. Dat d**** geen andere taal dan het Nederlands kan lezen en schrijven. Dat het onverantwoord zou zijn dit kind haar onderwijs in de Nederlandse taal te laten onderbreken door het te verplichten met haar ouders het land te verlaten." Overwegende dat de verwerende partij in wezen stelt dat de verzoekende partijen zich louter op hun integratie en verblijfsduur beroepen, welke echter geen buitengewone omstandigheden vormen in het licht van artikel

9, derde lid van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarige kind *** het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België; in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, zonder dat uit de motivering blijkt .dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is;". Dat bij herhaling heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat het verlies van een schooljaar als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd (R.v.St. 8 februari 2002, nr. 103.410, R.D.E. 2002, n° 117; R.v.St. 19 mei 1999, nr. 80.301, TV.R. 1998; R.v.St. 30 juni 1998, nr. 74.880, R.D.E. 1998, n° 98).

Dat zij sinds het verblijf in België de kans gehad hebben om een uitgebreide vriendenkring uit te bouwen.

Dat het gezin geen enkele band meer heeft met het land van herkomst.

Dat de moeder in die mate geïntegreerd is dat zij een Arbeidsovereenkomst kon sluiten onder opschortende voorwaarde van het verkrijgen van papieren. Dat deze overeenkomst beantwoord aan de criteria van de zogenaamd tijdelijke regularisatiecriteria van 2009. Dat ook wat betreft de ouders er buiten de bestaande kennis van het Frans de taalkennis verder aangevuld wordt met het Nederlands. Dat het gezin reeds vroeg in het verblijf in België tekenen van integratie hebben vertoond.

Dat de menselijke kwaliteiten, zijnde de beleefdheid, de sociaalvaardigheid, hun gastvrijheid en de hulpvaardigheid van hem een zeer gewaardeerde persoon maken.

Dat zij dan ook vele Belgische vrienden met wie zij harmonieuze contacten onderhouden, hebben.

Dat het uit eventueel te voeren sociaal onderzoek zonder enige twijfel zal aantonen dat de verzoekende partijen zich op een positieve wijze gedragen, en met een constructieve houding een antwoord geven op de gastvrijheid die België hen reeds heeft betoont.

Dat er kennelijk sprake is van een diepgaande breuk met het land van herkomst (Vaste Beroepscommissie dd. 7 januari 1993, nr. 91/479/F159; Vluchtelingenwerk Amsterdam, Basishandleiding voor rechtshulpverleners, Amsterdam, 1992, 1,26).

Dat dient benadrukt te worden dat de procedure overeenkomstig art. 9 van de vreemdelingenrecht er juist op gericht is om de verzoekende partij toe te laten humanitaire redenen in te roepen (Verslag commissie voor justitie , Pasin.. 1980, II, p. 1854; Pari. St., 1974-75, 653/1, p. 15 en 1977-78, nr. 144/7, p. 77). Dat dit ook geldt voor een procedure artikel 9 bis.

Dat zij zich op verregaande wijze in de Belgische samenleving geïntegreerd heeft en hier een gans nieuw sociaal leven hebben opgebouwd.

Indien zij thans zouden verplicht worden om België te verlaten zou dit het leven van mijn cliënten ernstig destabiliseren.

Dat de rechtspraak inzake artikel 9,3 kan worden herinnerd.

Dat zij stellen zich te kunnen wenden tot De Heer Burgemeester van haar woon- en verblijfplaats en dienaangaande verwijst naar de recente rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat door het invoeren van het vereiste van redelijke termijn en integratie- inspanning er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9 van de Vreemdelingenwet zodat het verzoek op die grond ontvankelijk kan gericht worden aan de burgemeester van de stad of gemeente waarin men woont (RvSt., 11 de Kamer, zetelend in Kortgeding, dd. 11 maart 1998, nr. 72.730, J/L, 1998, 406).

Dat het ter zake volstaat de wil tot integratie te bewijzen (RvSt. dd. 16 juli 1998, nr. 75.275)

Dat het behoort ten gronde - en dus volstaat een onderzoek naar de bijzondere omstandigheden alléén niet - te onderzoeken of verzoekende partijen zich geïntegreerd hebben (RvSt. dd. 16 juli 1998, nr. 75.275; RvSt. dd. 19 juni 1998, nr. 74,386; RvSt. dd. 23 juli 1998, nr. 75.435; RvSt. dd. 18 februari 1998, nr. 71.92LR.D.E., nr 97, (55), 57). Dat het feit dat men zich geïntegreerd heeft ter zake in ieder geval van belang is bij de beoordeling van de zaak (Cfr. RvSt , nr. 54.764, dd. 28 juli 1995, T.P.B.. 1996, 122 ;RvSt., 11 de Kamer, zetelend in Kortgeding, dd. 11 maart 1998, nr. 72.730, J/L, 1998, 406).

Dat terzake de artikelen 3,6 en 8 van het E.V.R.M. gelden, alsmede artikel 17 van het B.U.P.O. Dat voormelde verdragsartikelen van directe werking zijn, hetgeen wil zeggen dat zij primeren boven elke internrechtelijke regel, zowel op het vlak van de ontvankelijkheid als op het vlak van de gegrondheid.

Dat hier ondermeer ook het recht dient beschermt te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.C.R.M , 6825/74, x. Ir., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H.. 1993, p. 445; E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art. 31), nr. 6959/75, Brüggeman en Sceuten/ DL, DR. 10, (100) 137, § 55; geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOUDI/ Fr.; Cfr. E.H.R.M. NIEMIETS/ DI. dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B, § 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermd (Ibid.)

Dat voormeld verdragsartikel van directe werking is en prevaleert op het Belgische recht, zodat het behoort een definitief verblijfstatuut aan verzoeker te geven.

Dat ter zake zeker en vast art. 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden gelet op de proportionaliteitsvereiste (Cfr. RvSt. B AST ARICC A/STA AT, nr. 61.972, dd. 25 september 1996, T.B.P.. 1997, 209 e, T.V.R.. 1997, 31-32; Cfr. E.H.R.M. NASRI dd. 13 juli 1995, ser. A. nr. 320-B geciteerd in voormeld arrest).

Dat uit het begrip "democratische rechtstaat", zoals opgenomen in de preambule van E.V.R.M. reeds volgt dat verzoeker recht heeft op effectieve rechtsbescherming voor de rechten beschermt in het E.V.R.M. (E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court Series A., vol. 18).

Dat het E.V.R.M. rechtsbescherming oplegt, zelf daar waar dit op het eerste zicht conform de nationale wetgeving niet zou kunnen (E.H.R.M., 24 juni 1982, Van Droogenbroeck, Publ. Court. Series A., vol. 50). ■ Dat artikel 17 van het B.U.P.O. een zelfde inhoud en rechtsbescherming kent.

Dat artikel 26 van het B.U.P.O. bepaalt dat allen gelijk zijn voor de wet en zonder discriminatie aanspraak hebben op gelijke bescherming door de wet, hetgeen in zake alle fundamentele rechten en vrijheden wil zeggen dat men recht heeft op effectieve rechtsbescherming (Comité van de mensenrechten B.U.P.O.- verdrag, 25 oktober 1985, Broeks, nr. 172/1984).

Dat het de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel (Rvst., 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997, nr. 66.292)

Dat al deze personen hopen dat de definitieve regularisatie van de administratieve situatie van verzoeker hen de kans zal geven zich verder volledig te ontplooiën in België, zowel op persoonlijk als op professioneel gebied.

Dat het uit te voeren sociaal onderzoek zonder enige twijfel zal aantonen dat de verzoekende partij zich op een positieve wijze gedraagt en met een constructieve houding een antwoord geeft op de gastvrijheid die België hem reeds heeft betoont.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitraghof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van der gelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S.. 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, BJL 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, BJL, 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.. 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W.. met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P.. 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P.. 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C, " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W.. 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut- auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt, 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt, 20 juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUE-Y-RENION, V., "Liberté, égalité et proportionalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt, nr. 10.675, 9 juni 1964, Lem- mens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt, nr. 43.849, 11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841, 10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83,

190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingen, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et Partiele 191 de la Constitution", noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413),

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielaanvragers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar

gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld

"Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996,

154,* noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M.2000 (samenvatting), 50)

Dat de verzoekende partij zich beroept op het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak A/ 193.994/XIV 31.885. Dat dergelijke vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria , voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft, hetgeen ook inhoudt dat er geen materiële wet bestaat die stelt dat ene of gene verzoekschrift binnen een bepaalde periode dient ingediend te worden. Dat er terzake geen ongelijkheid vermag te zijn in de toepassing van arresten van de Raad van State gelet op artikel 57 van het reglement van de Raad van State, betreffende het handelen van organen of aangestelden van de uitvoerende federale macht, zoals Koning, Minister van migratie en asielbeleid en secretaris van migratie en asielbeleid.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van een buiten de termijn ingediend verzoekschrift tot regularisatie overeenkomstig de instructies ter zake heeft beslist (RW nr. 53.240, van 16 december 2010, gepubliceerd in samenvatting en als volledig arrest op de website vreemdelingenrecht.be) :

"De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 Gw., sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid gemaakt wordt tussen vreemdelingen die vóór 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft dient de Raad samen met de verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State vernietigd werd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State. De verwerende partij beschikt ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid, doch deze bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime discretionaire bevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en dus kan de verwerende partij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe-criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Dat de periode waarin • ene of gene verzoekschrift zou kunnen worden ingediend behoort tot de de ontvankelijkheid van het verzoek.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat ter zake zowel het hebben van een Arbeidsovereenkomst en het desbetreffende criterium en de verblijfsduur in combinatie van een ernstige poging kunnen worden ingeroepen gelet op het gelijkheidsbeginsel.

Dat ter zake een gelijkaardig band met België, een zelfde verblijfsduur en een zelfde situatie wat betreft wettelijk verblijf of daar een serieuze poging daartoe doen op een gelijkaardige manier dient te worden beoordeeld.

Dat ter zake gelet op het ingeroepene een essentieel element een band met België betreft. Dat zowel tewerkstelling als een verankering elementen zijn die juist verbroken zouden worden door het moeten teruggaan naar het land van herkomst.

Dat wanneer deze band zou dienen te verdwijnen het eigenlijk zo zou dienen te zijn dat de ingeroepen band met België eigenlijk teloorgaat. Dat ook het ingeroepen criterium inhoudt dat de Arbeidsvergunning door de werkgever wordt gevraagd met de werknemer in België en dat deze kan verhoppen op een beslissing en tewerkstelling binnen redelijke termijn en dat ook de toelating tot tewerkstelling gebeurt met een minder strenge procedure dan deze waar tewerkstelling dient gevraagd te worden van een buitenlands werknemer waarbij dient aangetoond te worden dat deze niet kan worden gevonden op de Belgische Arbeidsmarkt, daar waar het in huidige procedure kan volstaan dat het contract aan bepaalde voorwaarden voldoet. Dat in die zin deze procedure zoals destijds uitgedrukt in de tijdelijke criteria, die thans zouden worden toegepast door de staatssecretaris ook meer mogelijkheden voor de betrokkene zou inhouden dan wanneer de procedure vanuit het buitenland zou moeten worden opgestart met veel minder kans op slagen, door de tijdsduur en de andere criteria die zouden moeten worden toegepast.

en

Dat ter zake kan benadrukt dat gelet op de verblijfsduur, de duur van het verblijf de verzoekende partijen geworteld zijn in België, waarbij kan genoteerd worden dat de gezinsleden de twee grote landstalen kennen. Dat het te verwachten is dat de familie door Arbeid in het levensonderhoud zal kunnen voorzien, nu een Arbeidsovereenkomst kon worden voorgelegd. Dat zij alhier reeds kennelijk geworteld zijn.

Dat ter zake het ook zo is dat bijna de gehele familie in België woont, waarbij ondermeer de grootmoeder reeds van Belgische nationaliteit is.

Dat in zake de zaak het volgende kan aangegeven worden

- 9, 3 / 9 bis (en geen beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken)

- Onredelijk lange asielpcedure (met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure) van 5 jaar (personen zonder kinderen of met kinderen die niet naar school gaan) of van 4 jaar (families met kinderen die naar school gaan). De regularisatieaanvraag moet vóór 18 maart 2008 ingediend zijn. Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State of de regularisatieaanvraag moeten hangende zijn of na 18 maart 2008 afgesloten zijn geweest.

Asielpcedure (DVZ, CGVS, VBC) die voor 1 juni 2007 word ingediend voor do families met kinderen die op zijn minst sinds 1 september 2007 naar school gaan en die op zijn minst al 5 jaar aanwezig zijn op het grondgebied, vanaf de datum van indiening van do eerste asielaanvraag./

- Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden

** Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf*

** Vóór 18 maart 2008 :een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenum), namelijk lopende de asielpcedure legaal in België geweest zijn*

** geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, namelijk asielaanvraag en regularisatieaanvraag*

** de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:*

1. De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen, blijkt uit verschillende bewijsstukken, de duur van het verblijf in België, en de economische integratie die wordt bewezen door diploma's en een concreet werkaanbod

2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcurssussen heeft deelgenomen (aan beide criteria werd voldaan)

3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien, wordt aangetoond door concreet werkaanbod en diploma's die de mogelijkheid geven te werken in een knelpuntberoep, daar waar ondanks bereidheid tot werken gelet op diens verblijfstoestand geen arbeidskaart werd bekomen.

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

** Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*

** De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*

§ De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen

§ De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen

§ Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

§ Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)

Dat de verzoekende partij niet verantwoordelijk kan zijn dat diens verzoek niet direct werd behandeld, op het moment dat de argumenten van de verzoekende partij met zekerheid gingen resulteren in een regularisatie. Dat het niet zo kan zijn dat de regularisatieaanvragen die een langere behandelingsduur krijgen een minder gunstig lot krijgen alléén maar omdat zij een langere behandelingsduur krijgen. Dat dit een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt zoals ondermeer vervat in artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet. Dat immers het criterium van gewoon pech te hebben op een later tijdstip te worden behandeld niet pertinent kan zijn.

Dat de verzoekende partij zich heeft beroepen op een verzoek tot regularisatie daterende van 16/02/2007 die geactualiseerd werd begin december 2009.

Dat het redelijk is dat een verzoeker wacht op diens beslissing in zake een verzoek tot regularisatie en de nog niet behandeling niet aan de verzoekende partij te wijten is.

Dat het behoorde binnen een redelijke termijn een administratieve eindbeslissing te nemen. Dat bestuurlijke overheden (RvSt, Lostermans, nr. 18.258, 4 mei 1977; RvSt. Brussel, nr. 20.492, 1 juli 1980; RvSt., 30.493, 24 juni 1988, R.D.E.. 1988, nr. 50, p.150; ; RvSt., 30.624, 2 september 1988, A.P.M.. 1988, 111; RvSt., nr. 31.777, 18 januari 1988, R.A.C.E.» 1989; RvSt., Graimson, nr. 31.675, 6 januari 1989, J.L.M.B., 1989, 621; RvSt., nr. 31.777, 18 januari 1988, R.A.C.E.. 1989; RvSt, 33.055, 22 september 1989, R.D.E.. 1990, nr. 57, p. 25; RvSt., 33.453, 24 november 1989, R.D.E.. 1990, nr. 59, p.188, R.A.C.E.. 1989; RvSt., Muret, nr. 34.523, 23 maart 1990; RvSt, 35.553, R.D.E.. 1990, nr.59, p.159; RvSt., 38.861, 22 februari 1992, M.T.D./Belgische Staat, T.V.V.R.. 1992, 063/77; RvSt., nr. 39.977, 25 juni 1992, R.D.E. 1992, nr. 70, 303-304; RvSt., nr. 44.495, 18 november 1993; RvSt., nr. 44.496, 18 november 1993) de hun voorgelegde zaken binnen een redelijke termijn dienen te behandelen.

Dat er ook een ongelijkheid is wat betreft een maatregel die behoort tot het toepassingsveld van artikel 8 van het E.V.R.M. Dat immers de verzoekende partij diens leven in België opgebouwd heeft en thans een band verworven heeft met België. Dat anderen een mindere band met België opgebouwd hebben gelet op de mindere duur van verblijf en procedure en toch geregulariseerd werden. Dat er hierdoor een schending is van artikel 8 en 13 van het E.V.R.M. dat het gelijkheidsbeginsel inhoudt.

Dat dit ook inhoudt dat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu administratieve beslissingen ook in geval van zelfs discretionaire bevoegdheden dienen gemotiveerd te zijn en anderzijds dat de administratie dient te motiveren waarom gelijkaardige gevallen niet gelijkaardig worden behandeld. Dat beslissingen zelfs ingeval discretionaire bevoegdheid zouden dienen gemotiveerd te worden. Dat ook wat betreft motivering het zo is dat men dient bij motivering van een beslissing de lat gelijk te leggen.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt dat men zich niet kan beroepen op de zogenaamde tijdelijke criteria, daar waar op basis van diezelfde criteria veel personen werden geregulariseerd. Dat het anders gaan behandelen van personen die hetzelfde inroepen uiteraard willekeur inhoudt, leidt tot niet gemotiveerde beslissingen en het gelijkheidsbeginsel schendt nu gelijke of gelijkaardige situaties anders worden behandeld, terwijl het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het gelijkheidsbeginsel geschonden is, de bestreden beslissing een onjuiste toepassing maakt van het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en bovendien niet afdoende gemotiveerd is. Dat de betrokkene in ieder geval recht zou moeten hebben op een gelijke die gelet op het gelijkheidsbeginsel ook een beoordeling dient in te houden overeenkomstig de vernietigde criteria. Dat nochtans het algemeen geweten is dat een groot aantal personen wel degelijk geregulariseerd werden op basis van dergelijke criteria, daar waar in veel gevallen het uiteindelijke dossier later werd ingediend.

Dat dit een algemeen gekend feit is, en geacht te zijn gekend door zowel de administratie zelve die verantwoordelijk was voor de regularisaties zelve als de later beroepsinstanties zoals Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en Raad van State. Dat men algemeen gekende feiten uiteraard niet dient te bewijzen (Cf. Cass. 7 februari 2006, Pas., 2006, I, 321).

Dat voor zover per impossible quod non nodig een kan verwezen worden naar een aantal zaken die analoog zijn, in die zin dat de betrokkenen effectief werden geregulariseerd op basis van de intussen vernietigde criteria en kan verwezen worden naar dossierstukken in zake de regularisatiepraktijk :

5.1. Dossiernummer of nummer DVZ : 5942551- verzoek van 9/12/2009 - op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.2. Dossiernummer of nummer DVZ 51133893: - verzoek van 19/04/2006 (als verzoek artikel 9/3 en van 20/11/2009 (als artikel 9 bis)-

op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.3. Dossiernummer of nummer DVZ 5033381- verzoek van 14/10/2009 - op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.4. Dossiernummer of nummer DVZ 5588228- verzoek 18/9/2009-op basis van duurzame : verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.5. Dossiernummer of nummer DVZ 4786121- verzoek van 9/12/2010- op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.6. Dossiernummer of nummer DVZ 4791194- verzoek van 20/09/2007 (9 ter) - op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.7. Dossiernummer of nummer DVZ 556029- verzoek van 19/10/2009- op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.8 Dossiernummer of nummer DVZ 5477373- verzoek van 8/12/2009- duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.9. Dossiernummer of nummer DVZ 5680088- verzoek van 8/12/2009- op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.10. Dossiernummer of nummer DVZ 5516406- verzoek van 2/12/2009- op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.11. Dossiernummer of nummer DVZ 4946550- verzoek van 3/12/2009 -op basis van de procedureduur met inbegrip van de procedureduur voor de Raad van State en de duur van de regularisatieprocedure - duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar

5.12 Dossiernummer of nummer DVZ - verzoek van 14/10/2009 - op basis van duurzame verankering en verblijfsduur van 5 jaar.

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft, dit zelfs zonder dat sprake was van voormelde algemeen gekende geachte feiten "De eisers halen een middel uit de schending van de art. 10, 11 en

191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld "Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"*

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat geen afweging wordt gemaakt of de betrokkene dient gelijkgesteld te worden aan diegenen die reeds effectief geregulariseerd zijn op basis van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Dat in zake regularisatie het nochtans zo is dat iedereen gelijk dient behandeld te worden. Dat hij die een even grote band met België kan inroepen op diezelfde wijze dient behandeld te worden. Dat anders er een schending is van het

gelijkheidsbeginsel. Dat het een zeer algemeen gegeven is dat veel personen zich op de vernietigde criteria met succes hebben kunnen beroepen.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitraghof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van der gelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvS t., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P.. 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (an- nulatie), Desmet; BERXCK, C., " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt, 20juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, légalité et proportionalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt, 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt, nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E., 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingen, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution", noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending `van de art. 10,11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielaanvragers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielaanvragers al dan niet een maatschappelijke bijstand genieten. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld

"Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M.2000 (samenvatting), 50)

Dat na het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak Af 193.994/XIV 31.885, nog steeds het gelijkheidsbeginsel blijft gelden en het motiveringsvereiste. Dat dergelijke vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria, voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft.

Dat ter zake ingeroepen geldt dat de verzoekende partij diens geval dient gelijk gesteld te worden met diegenen die geregulariseerd werden, en die dus een ontvankelijk en gegrond verzoek hebben ingediend op basis van de tijdelijke criteria, zulks op basis van het gelijkheidsbeginsel.

Dat het annuleren van criteria uiteraard niet wegneemt dat het gelijkheidsbeginsel blijft gelden daar waar de overheid uiteraard dient te motiveren in zaken van gelijkaardige merites waarom de ene wel kan rekenen op een gunstige beslissing en anderen niet.

Dat dit betekent dat wie zich in gelijkaardige situatie tout court bevindt op een zelfde wijze dient behandeld te worden.

Dat rechtspraak uiteraard werd aangevoerd teneinde de werking van het gelijkheidsbeginsel duidelijk te maken, hetgeen in het verzoekschrift tot regularisatie gebeurd is.

Dat niet alléén het gelijkheidsbeginsel geldt. Dat de bestreden beslissing ook moet gemotiveerd zijn. Dat de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntname (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt, in zoverre het de zogenaamde vernietigde criteria niet aanvaard als beoordelingscriteria voor het verzoeken artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, dit in toepassing van zowel het gelijkheidsbeginsel als in toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. Dat hierdoor het begrip buitengewone omstandigheden verkeerd werd toegepast.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33,042/VII- 5577). Dat in dergelijke hypothese de administratieve beslissing niet kan gemotiveerd zijn zoals in casu.

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn, terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd, zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekende partij tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zijn, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. «

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt'.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekende partij heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich reeds zeer lang verblijf houdt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Verzoekende partij verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen reeds hierboven gesteld is naar voor werd gebracht.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoekende partij niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoekende partij precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN

HEULE, D., *Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., *De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet*, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Wamants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW onontvankelijk heeft verklaard, terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II). Dat is in casu het geval.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar, de banden van verzoekende partij met België, de aankomst van verzoekende partij op het grondgebied van het Rijk, zijn verblijf, zijn sociale banden en engagementen al hier de kennis van de landstalen, de werkbereidheid. In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is, terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt, zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone

omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat gelet op de lange verblijfsduur en de lange termijn van behandeling artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden. Dat de verzoekende partij reeds een zeer sterke band met België opgebouwd heeft ondermeer ook een sociaal-economische band. Dat zij gesetteld is in het leven in België

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769).

Artikel 8, 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Artikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOT- TE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven,, valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privéleven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft verzoeker, al zeer lang (cfr aanvraag 9 bis VW) op Belgisch grondgebied. Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgesneden met dit verblijf. Iets anders voorhouden tart werkelijk iedere verbeelding.

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid « terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster een duidelijke opsomming en weergave kan doen van de argumentatie nopens de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als onontvankelijk.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat gelet op het bovenstaand ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St, THIJSS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

- Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond heeft verklaard, terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn verblijf, zijn sociale banden en engagementen alhier, zijn kennis van de landstalen, de werkbereidheid.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

- Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is, terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt, zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Dat voormelde beginsels vermits het eigenlijk een emanatie is van de rechtstaat zelfs boven de wet kan staan. Dat immers het begrip "democratische rechtstaat" een wezenlijk begrip is dat zelfs de andere fundamentele rechten schraagt (cfr. E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court, Series A., vol. 18). Dat in die zin de rechtstaat, de rule of law eigenlijk de basis is van al de andere verdragsartikel van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Dat hierdoor het het begrip democratische rechtstaat ook directe werking heeft net zoals de daaraanvolgende verdragsartikelen.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn.

Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden."

De verzoekers beperken het eerste middel uitdrukkelijk tot de eerste bestreden beslissing. Het middel wordt dienovereenkomstig onderzocht.

3.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de door de verzoekers aangebrachte gegevens verduidelijkt waarom de verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name dat de elementen aangaande hun integratie behoren tot het onderzoek ten gronde van de aanvraag, dat de ingeroepen instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State, dat het schoollopen van de kinderen een terugkeer niet belet, dat ze geen schending aantonen van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM en dat hun situatie niet gelijk is aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Met hun uiteenzetting tonen de verzoekers dan ook geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

3.1.2 De verzoekers betogen dat de bestreden beslissing een schending van de zorgvuldigheidsplicht inhoudt daar de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou dateren van 26 februari 2007 en dat de zogezegde aanvraag van 27 december 2011 die in de bestreden beslissing vermeld wordt in werkelijkheid een aanvulling is.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers met een schrijven van 16 februari 2007 (en niet 26 februari 2007 zoals de verzoekers verkeerdelijk voorhouden) een aanvraag tot *“verdergezetz verblijf”* hebben ingediend. Bij deze aanvraag stellen ze dat *“ze beroep (wensen te) doen op de subsidiaire bescherming zoals laatst toepasselijk gemaakt in de Belgische wetgeving”*. Deze aanvraag kan niet beschouwd worden als een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid (nu artikel 9bis) van de vreemdelingenwet. Het komt immers de aanvrager toe op duidelijke wijze aan te geven dat hij zich beroept op het bepaalde in artikel 9, derde lid (oud) van de vreemdelingenwet, hetgeen hij middels de brief van 16 februari 2007 niet heeft gedaan. Daarnaast bevat het administratief dossier een typeformulier aangaande een regularisatieaanvraag en een schrijven d.d. 22 december 2011 getiteld *“verzoek artikel 9,3 / 9bis vreemdelingenwet, aanvulling en uitbreiding bestaand verzoek desnoods nieuw verzoek artikel 9bis”*. De Raad merkt echter op dat de verzoekers in de hoofding van de aanvraag bij schrijven van 22 december 2011 en ingediend op 27 december 2011 uitdrukkelijk het volgende hebben gesteld: *“Dat ik de eer heb Meester M.H. op te volgen. Dat dit verzoek in hoofdorde een aanvulling en uitbreiding is van een verzoek artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, subsidiair de aanvulling is van een verzoek artikel 9bis van de vreemdelingenwet en nog meer subsidiair een nieuw verzoek inhoudt (...) Dat destijds door Meester V. een verzoek artikel 9bis werd ingediend op 16 december 2007”*. Uit de aanvraag d.d. 27 december 2011 blijkt echter niet dat de verzoekers uitdrukkelijk zouden hebben verwezen naar een op 16 (of 26) februari 2007 ingediende aanvraag.

Nu de verzoekers zich beroepen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient er op te worden gewezen dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling duidelijk moet zijn in zijn aanvragen die hij bij het bestuur indient. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. *In casu* blijkt dat de verzoekers in hun schrijven van 22 december 2011 niet duidelijk hebben aangegeven dat de aanvraag een aanvulling zou betreffen van een reeds op 16 februari 2007 ingediende aanvraag en dat in tegendeel blijkt dat de verzoekers zelf hebben aangegeven dat de aanvraag desnoods en subsidiair kon worden beschouwd als een nieuwe verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat de verzoekers zelf hebben aangegeven dat de voorliggende aanvraag beschouwd kon worden als een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden kan het de verweerder niet worden verweten de aanvraag d.d. 27 december 2011 te hebben beschouwd als een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Daarenboven merkt de Raad op de verzoekers niet aannemelijk maken dat de verweerder bepaalde door hen aangevoerde elementen niet in rekening zou hebben genomen door enkel de aanvraag van 27 december 2011 te vermelden in de eerste bestreden beslissing.

Er kan *in casu* dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

3.1.3 Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt tevens dat de verzoekers in wezen van oordeel zijn dat de vernietigde instructies van 19 juli 2009 hadden moeten worden toegepast op hun aanvraag. De verzoekers beroepen zich in dit kader op een schending van het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekers voeren dienaangaande de schending aan van het gelijkheidsbeginsel overeenkomstig de artikelen 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet *“omdat geen afweging wordt gemaakt of de betrokkene dient gelijkgesteld te worden aan diegenen die reeds effectief geregulariseerd zijn op basis van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Dat in zake regularisatie het nochtans zo is dat iedereen gelijk dient behandeld te worden”*. Zij steunen deze stelling op de rechtspraak van de Raad van State omtrent de toepassing van het gelijkheidsbeginsel *“ook voor vreemdelingen”* die zij in het voorliggend verzoekschrift citeren.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De verzoekers betwisten niet dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken. In de mate waarin de verzoekers het gelijkheidsbeginsel geschonden achten, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekers beweren, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het standpunt overigens dat er bij de beoordeling geen discriminatie mag gebeuren op het vlak van de datum waarop de aanvraag werd ingediend, kan evenmin worden bijgetreden: de gemachtigde van de staatssecretaris is er als orgaan van het actief bestuur toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de voorwaarden die weliswaar in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag doch die op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, gelet op de vernietiging met terugwerkende kracht, worden geacht nooit te hebben bestaan.

De verzoekers kunnen zich evenmin beroepen op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Dit beginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder

objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel ligt *in casu* niet voor.

3.1.4 De verzoekers voeren evenzeer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stellen desbetreffend dat de verweerder verkeerdelijk tot de conclusie gekomen is dat er *in casu* geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat de verweerder rekening heeft gehouden met alle elementen die de verzoekers in hun aanvraag aanbrachten maar dat de verwerende partij van oordeel was dat deze niet te kwalificeren als buitengewone omstandigheden die de verzoekers verhinderen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere weg vanuit het buitenland. Daarenboven laten de verzoekers na *in concreto* uiteen te zetten waarom de door hen aangevoerde gegevens het onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om tijdelijk terug te keren naar Oekraïne. Zij beperken zich tot een loutere herneming van de elementen die zij in hun aanvraag naar voren brachten en die reeds door de verweerder beoordeeld werden, en dit zonder de afzonderlijke beoordeling die de verweerder omtrent elk van deze elementen heeft doorgevoerd *in concreto* te weerleggen of aannemelijk te maken dat deze beoordeling de redelijkheid te buiten gaat. De verzoekers tonen met hun zeer algemene standpunt dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of in strijd met de gegevens van het dossier zou hebben gehandeld.

Er ligt *in casu* geen schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoekers zich tevens beroepen op een schending van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (oud) dient te worden opgemerkt dat de verzoekers nalaten te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing deze wettelijke bepalingen zou hebben miskend. Bovendien maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat van kracht was zowel op het ogenblik van het indienen van de onderliggende aanvraag (27 december 2011) als op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd getroffen. Er valt dan ook niet in te zien hoe de bestreden beslissing artikel 9, derde lid (oud) zou miskennen.

Artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat "*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland*". Waar de verzoekers in de aanhef van het middel slechts verwijzen naar deze bepaling, zonder dat zij echter op duidelijke wijze uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, is de aangevoerde schending van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk. Meer nog, het valt niet in te zien hoe deze bepaling kan worden geschonden nu de bestreden beslissing aan de verzoekers geenszins de mogelijkheid ontzegt om via de diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen.

3.1.5 De verzoekers betogen voorts dat zij reeds een zeer sterke sociaal-economische band met België hebben opgebouwd, waardoor de bestreden beslissing een schending van hun recht op een privéleven zou inhouden.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van

de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekers voeren aan dat zij in België geïntegreerd zijn en dat zij een sterke sociaal-economische band hebben met het Rijk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf stelden dat zij reeds een lange tijd in België verblijven, dat ze werkbereid zijn, dat ze over een ruime vrienden- en kennissenkring beschikken en dat ze de Nederlandse en Franse taal machtig zijn. De verzoekers voegden bij hun aanvraag een zeer uitgebreide stukkenbundel die onder meer de deelcertificaten van de Nederlandse taallessen, getuigenverklaringen en een arbeidscontract bevatten. Alle sociale banden in hun land van herkomst zouden tevens zijn doorgeknipt.

Zelfs indien in hoofde van de verzoekers zou worden besloten tot het bestaan van een privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat hen enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Aangezien het *in casu* een verzoek tot eerste toegang betreft vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekers geen wettig verblijf hebben in België, is er in deze stand van het geding geen in menging in het privéleven van de verzoekers. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. De uiteenzettingen met betrekking tot dat tweede lid kunnen derhalve *in casu* niet dienstig worden aangebracht. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op de verweerder om het vermeende privéleven in België te vrijwaren. Om de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders (vaste rechtspraak zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen van die aard kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er tevens op dat het EHRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (*cf.* EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen).

De Raad stelt vast dat de verzoekers tot hun eenendertig en zevenendertig jaar in Oekraïne hebben gewoond. Zij beweren dat alle banden met hun land van herkomst zouden zijn doorgeknipt, maar gaan niet verder dan deze eenvoudige stelling, laat staan dat zij zouden aantonen dat zij daadwerkelijk niet meer in staat zouden zijn om in hun land van herkomst of elders een privéleven te leiden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

3.1.6 De aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekers roepen de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen.

3.1.7 De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Een termijn van *in casu* ongeveer één jaar en drie maanden, om een aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend, moeten behandeld worden. De verzoekers tonen verder niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekers zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

3.1.8 Wat de door de verzoekers aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de

Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De verzoekers verwijzen naar alle elementen die zij in hun aanvraag hadden opgenomen met betrekking tot integratie, werkbereidheid, talenkennis enzovoort, en stellen dat in alle redelijkheid niet kan worden begrepen waarom de verwerende partij ervoor heeft gekozen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, maar lichten deze blote stelling op geen enkele wijze nader toe. Het loutere feit dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de verwerende partij maakt nog niet dat het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Voorts kan worden verwezen naar de beoordeling van de door de verzoekers geschonden geachte materiële motiveringsplicht.

Een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.9 Ten slotte valt niet in te zien hoe de verzoekers nuttig kunnen verwijzen naar artikel 57 “*van het reglement van de Raad van State*”, zonder meer. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.1.10 Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Dat luidens het bevel zoals slaande op elk der verzoekende partijen het bevel gebaseerd is op de negatieve beslissing in zake de regularisatie.

Dat in zoverre de beslissing in zake het verzoek tot regularisatie geschorst/geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiële wetgeving.

Dat beslissing niet gemotiveerd is en niet voldoet aan het materieel motiveringsvereiste.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat voormelde rechtspraak ook naar analogie geldt voor een verzoek overeenkomstig artikel 9bis. Dat de argumenten in zake het artikel 9ter doorwerken wat betreft de legaliteitskwesitie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergt dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de later uitslag van het verzoek artikel 9,3 en aldus thans artikel 9 bis of artikel 9 ter van de vreemdelingenwet (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen (Cfr. RvSt. 18 december 2002, LT., 2003, 118) en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.. 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.”

3.2.1 Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing verwijzen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite met name dat de

verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De beslissingen vermelden tevens dat de betrokkenen een asielaanvraag indienden op 26 juli 2005 die op 24 maart 2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat de betrokkenen niet gemachtigd zijn tot het verblijf aangezien hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op 6 maart 2013 onontvankelijk werd verklaard.

Los van het feit dat de verzoekers geen enkele bepaling aanduiden en de Raad ook niet inziet welke bepaling zou verhinderen dat aan de verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven terwijl buiten betwisting staat dat de verzoekers zich in het in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalde geval bevinden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de tweede en de derde bestreden beslissing zou zijn genomen terwijl nog niet was beslist omtrent hun verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. In tegendeel blijkt dat de desbetreffende bevelen in hun motivering verwijzen naar de op diezelfde datum genomen beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verweerder geeft hiermee te kennen in de tweede en derde bestreden beslissing rekening te hebben gehouden met de op diezelfde dag genomen beslissing inzake de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het betoog van de verzoekers mist derhalve feitelijke grondslag.

De verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de tweede en derde bestreden beslissing een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht inhouden.

Er valt niet in te zien hoe de tweede en de derde bestreden beslissing artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zouden miskennen.

3.2.2 Voorts stellen de verzoekers dat *“in zoverre de beslissing inzake het verzoek tot regularisatie geschorst/geannuleerd wordt, dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot het verlaten van het grondgebied”*. Aangezien echter uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de eerste bestreden beslissing onverminderd overeind blijft, is deze argumentatie niet dienstig.

3.2.3 Waar de verzoekers *in fine* van het middel stellen dat zij zich beroepen op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de verzoekers zich ter zake beperken tot het loutere refereren aan bepaalde rechtspraak en rechtsleer. Hiermee maken zij echter op geen enkele wijze duidelijk op welke manier de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen zou schenden. Bij gebrek aan enige concrete uiteenzetting over de wijze waarop de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden, kan enkel worden vastgesteld dat het tweede middel op dit punt niet ontvankelijk is.

Ook de door de verzoekers aangehaalde *“vereiste van een goede administratie”* maakt geen ontvankelijk middelenonderdeel uit. De verzoekers verduidelijken immers niet welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten.

3.2.4 Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE